

ÉLETTÜNK

XXVIII. évf. 5. szám (28. Jahrg. Nr. 5.)

Az európai magyar katolikusok lapja

1996 május.

FRANK MIKLÓS:

Millecentenárium... és ha megfeledkeznénk Máriáról?...

Ezeregyszáz estendő – nagy idő? kis idő? Ha a Zsoltáros Istent szóló szavaival mérjük, akkor kis idő: „Ezer év a te szememben annyi, mint a tegnapi nap, amely tovalúnt” (89/90. Zsolt.) Mégis nagy idő egy nemzet viszontagságos történetében. Attól fogva, hogy a hét törzs Árpád vezérletével Vereckénél benyomult a Kárpát-medencébe és felütötte sátorfáját a Duna-Tisza táján, tizenegy évszázad vihara tépázta ezt a földet, ezt a népet. De – „Él magyar, áll Buda még, a múlt csak példa legyen most...” Igen, a múlt, – de micsoda múlt! Hogyan maradhatott fenn ez a szilaj, nomád nép Nyugat és Kelet, Észak és Dél ütközőpontjában? Hogyan volt képes átvészelní tatár- és török dúlást, függetlenségét megóvni a környező hatalmak hódító politikájával szemben? Hogyan maradt egységes nemzet a „turáni átok”, a szét-húzás, viszályok, pártoskodás ellenére? És végül miért nem sikerült századunk két romboló mételének, a nemzeti szocializmusnak és a marxista kommunizmusnak tartósan megfertőznie a lelkét?

Ilyen és hasonló kérdésekre bizonyára már sokan keresték a választ, hiszen mindenki előtt világos, hogy a felsorolt történelmi veszélyek mindegyike külön-külön is elegendő lett volna, hogy a magyarság eltűnjék a föld színéről, hát még, ha valamennyit együttesen vesszük tekintetbe. Feltehető, hogy a millecentenáriumi ünnepségek újabb alkalmat szolgáltatnak a magyarázatok keresésére. Lesz, aki népünk élniakarására, belső ellenállóképességére, veleszületett szabadságvágyára hivatkozik majd, vagy a töretlen nemzeti öntudatra, melynek összefogó ereje végveszély esetén áthidalja a nemzetkülömbéseket, megszünteti a torzalkodást; olyan is akad majd, aki történelmi és földrajzi konstellációkra utal vagy rámutat a magyarság találékonyságára és különös tehetségére az improvizáció terén. Azt, gondolom, senki se fogja állítani, hogy a nemzet túlélése valamelyik környező hatalom segítségének köszönhető. Erre ui. a honfoglalás óta – a Szent István pártfogásától eltekintve – hathatós formában alig került sor. Az esetleg kapott támogatások háttérben szinte kivétel nélkül önös érdekek álltak. Megértést és hálát pedig másokért, Európáért hozott vér, könny és nyomorúság áldozata fejében, sose várható: szép szavaknál többet ma sem igen várhat.

Kétségtelen, a magyarság fennmaradásának magyarázataul felhozott érvek és szempontok rávilágítanak bizonyos összefüggésekre, különösen, amikor egyes konkrét történelmi jelenségek értelmezéséről van szó. De magát a jelenséget, hogy t. i. a magyarság ezeregyszáz éven keresztül meg tudott maradni Európában, európainak, amikor Európa csak idegen testként kezelte (lásd: Trianon, Jalta, vagy a tunya tehetetlenség

1956-ban és az értetlen közöny ma a magyar kisebbség elnyomása kapcsán), az adott magyarázatok nem tudják igazán érthetővé tenni. (Mellesleg megjegyezve: Nem különös, hogy más népek esetében, amelyek eltűntek a történelem porondjáról, azt szokták kutatni, miért vesztett nyomot, ezzel szemben a mi esze-

résére koronát küldött számára. Ennek a Nyugat irányában való tájékozódásnak volt a kifejeződése, néhány évvel korábban, pontosan ezer esztendővel ezelőtt, Istvánnak Gizella bajor hercegnővel kötött házassága és ezt tükrözik fiahoz írt „Intelmei”.

Köztudomású, hogy Istvánt a keresz-

MÁJUS KIRÁLYNÉJA RÓZSAKOSZORÚBAN



Michael Sattler rézkarca, 1613. Szilárdfy Zoltán gyűjteményéből

Ó, MÁJUSI SZÉP RÓZSA

Ó, májusi szép rózsza, Szentséges Szűz Mária,
Százegyszer üdvözlünk, Tiszta szívvel köszöntünk,
Mária, Mária, Május szép királynéja.

Ó, ki nem kedveskedne, Téged ki ne szeretne,
A szeretet anyja vagy, Kérünk minket el ne hagyj,
Mária, Mária, Május szép királynéja.

Népének Versegről (Pest m.)

tünkben azt boncolgatják, miért vagyunk még itt?) A választ ennél fogva olyan síkon kell keresnünk, amelyre az analízisek ritkán térnek ki.

A honfoglalás óta a magyarok Nyugat felé orientálódtak. Az első 60 év során portyázások, kalandozások formájában. A csúfos Lech-mezei vereség, 955-ben, ráébresztette a nép vezetőit, különösen is Géza fejedelmet, Szent István apját, hogy a rablóhadjáratok a magyarság létét veszélyeztetik. Aki Európában akar élni, annak európaivá kell válnia, átvennie, magáévá tennie az európai kultúrát. Annak pedig alapja a kereszténység. Ettől fogva tevékenykedtek rendszeresen nyugati misszionáriusok, szerzetesek az országban, honosították meg a keresztény hitet az európai kultúrát. A folyamat hosszú és gyakran fájdalmas volt. Szent István érdeme, hogy népünk kereszténnyé és európaivá formálódott. Ezt értékelte II. Szilveszter pápa, amikor ké-

ténységben különösen a Mária-tisztelet ragadta meg. Mint ismeretes, ő választotta a Boldogasszonyt hazánk Nagyszönyvére és országát röviddel halála előtt oltalmába ajánlotta. A Szent István korabeli, vagy nemsokkal később keletkezett feljegyzések és legendák tudni vélik, hogy az országnak ez a felajánlása nem volt az első, sem az egyetlen. Az ún. „Lengyel-magyar krónika” szerint a szent király, már 1000 karácsonyán történt megkoronázása után hamarosan „teljesen fölajánlotta magát Istennek, országával együtt a mindig Szűz Máriának oltalma alá”. Első fia, a kiszemelt trónörökös, Ottó korai halála után, Imrét „immár egyetlen fiát, Krisztus és Szűz Mária oltalmába ajánlotta, hogy majdan örökjék országa felett”. De ettől eltekintve, István Mária-tiszteletének bizonyossága, hogy az általa országszerte épített mintegy 300 templom nagyrészt Szűz

(Folytatás a 2. oldalon.)

Imaszándékok

A SZENTATYA IMASZÁNDÉKAI
MÁJUSRA

1.

Imádkozzunk, hogy a Szűzanya közbenjárására a plébániák közösségeit meg lehessen nyerni az Egyház megújítására.

Mind az Egyháznak, mind az egyes embereknek szükségük van a „tömeghirdetés”, nevezhetjük közösségi hirdetés és liturgia lehetőségére és gyakorlására. Az úgynevezett Népegyházban ez volt a hit élésének és fejlesztésének legfőbb területe. Ritkán fordultak elő speciális szétválasztások, pl. külön előadások — lelkigyakorlatok, missziók alkalmával — a férfiak, nők, ifjúság és gyermekek számára.

Hátránya volt az anonimitás és a kommunikáció hiánya, valamint összetévesztették a közösségi áldozati és hirdetés cselekedetét a jámbor egyéni imádsággal. Akármilyen áhítatosan imádkozott valaki egy csendes (vagy énekes) szentmise alatt rózsafüzért vagy más benső örömet keltő imádságot, mégiscsak „két mise” létezett: az egyiket mondta a miséző pap, a másikat a hívő ember. Kérdés, ezt és így akarta-e Jézus, amikor meghagyta: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”?

Századunk második felében indult egy fejlődés, amely kis csoportokban akarta megélhetővé, élménnyé tenni a szentmise és a szentségek liturgiáját (Fokolaristák, Kurzillisták, Opus Dei, s így tovább). Ide csatlakoztak azok a keresztények, akiknek ez a „személyes”, kommunikáló megoldás tetszett és élményt jelentett. Az élményből sok aktivitás, segítségnyújtás, személyes áldozatvállalás született a korábbi „tömeges” közösségi étellel szemben; ahol kisebb feladatok vállalására (majdnem) senki sem érezte magát kompetensnek: a felhívás nem neki szólt.

Azóta a plébániákon is minden eszéközött megragadnak, hogy a liturgiát élővé, „élvezhető” tegyék és az egyéni jámborság formái helyébe — vagy azok mellé — felépítsék a közösségi jámborság kultúrájának különféle formáit. S mert a nagyközösségi forma a plébánia keretében mindig fennmarad, akarja a pápa ezen közösségek további aktiválását, hogy a megújulás folyamata állandósuljon — változó formával. Különböben ismét a megkövesedés veszélye fenyeget — s a közösség mindig, újra „Élő Egyházzá” kell váljon. Akkor nincs esélye a szektáknak... Itt segít a Szűzanya, ha kérjük...

2.

Imádkozzunk: a keresztény asszonyok tanulják meg Szűz Mária példájából, hogyan kell „megragadni” a hirdetés szolgálatát a maguk egyedülálló módján.

A női nemet az Egyház — különösen a Népegyház — erőteljesen a nézők szerepére szorította vissza, kivéve a szentségekhez való járulást és egyes szociális (Folytatás a 2. oldalon.)

